

nem ismernek sem kiemelt nemzeti intézményt, sem miniszter vagy más döntéshozó fülébe sűgő fontos embert vagy lobbicsoportot, hanem az ottani Művészeti Tanács – melynek tagjait konszenzus alapján független szakemberekből állítják össze –, pályázatok útján dönt a holland kultúra központi támogatásának összegeiről, négy évre előre. Garantáltan. Jöhet rózsaszín, vagy hupikék politikai színezetű kormány, e négy év alatt a közpénzek menetrendszerűen érkeznek a kedvezményezett kulturális intézményekhez. Ezen intézmények körmére az

utóbbi időben a holland kormány által felkért külföldi szakemberek néznek, akik inkognitóban látogatnak el a zenekarok, színházak, táncegyüttesek stb. előadásaira, majd szakmai jelentésük alapján ítéli meg a Művészeti Tanács, hogy az adózók pénzét megfelelően használták-e föl. Innen, a Kárpát-medence földjéről nézve e marslakókat, bizonyára ezer érvet tudnánk felsorolni azt illetően, miért nem lehetne nálunk alkalmazni e rendszert. Hunyjuk le szemünket és keressük meg azt a hármat, ami miatt úgy gondolnánk, mégis.

Mint a fentiekből kiderül, mindazok, akik szent meggyőződéssel hiszik, hogy a Föld lapos, esetleg banán alakú, joggal kérhetnek ördögűzést, amikor a fentiekhez hasonló szakemberek döntögetik tabuinkat, tágítják horizontunkat. Ha valaki mégis elhiszi, hogy a Föld gömbölyű javaslom, ősztől csatlakozzék Szövetségünk és a Művészetek Palotája közös szakmai tréningjéhez. Már csak azért is, hogyha nagy sokára egyszer majd fejfánkra kerül egy felirat, valós tanulmányok befejezéséről adhasson majd számot.

Kovács Géza

„Nagy szükség lenne moderátor-képzésre!”

Solymosi Tari Emőke a komplex művészeti programot tartja legjobbnak

Zenetörténeti, zongoratanári és kulturális menedzseri képzettségének egyaránt hasznát veszi a Pastorale családi hangversenysorozat előkészítésében, moderálásában. Solymosi Tari Emőke úgy véli, a jó műsorvezetés összetett feladat, amelynek rengeteg csínja-bínja van, ezért is sajnálja, hogy itthon még nem indítottak moderátor-képzést. Ahhoz ugyanis, hogy valaki képes legyen a gyerekek figyelmét a komolyzene iránt felkelteni, a szakmai tudás, a tudományos igényesség és az alapos felkészültség mellett jó színészi érzékre, remek verbális készségre, szuggesztivitásra és számos apró trükk ismeretére is szükség van. S hogy mindez mennyire így van, bizonyítja, hogy a Solymosi Tari Emőke által szerkesztett-vezetett komplex – többek között színészek, bábosok, hangszerkészítők és táncosok bevonásával készített, valamint filmvetítéssel is színesített – programok iránt óriási az érdeklődés, s a Zuglói Szent István Zeneházban rendezett sorozat már túl van a századik előadáson.

– Ön szerint mi kell ahhoz, hogy valaki igazán jó műsorvezető legyen?

– Elsősorban szakmai tudás, a zene iránti alázat, a közönség iránti szeretet... Továbbá személyes kisugárzás, jó kapcsolatteremtő képesség, kiemelkedő verbális készség és sok egyéb. Ugyanilyen lényeges, hogy változatos, igényesen szerkesztett műsorokat mutassunk be. Olyan programokat, amelyek nemcsak a kicsik, hanem a felnőttek, sőt még a szakmabeliek figyelmét is felkeltik. Amikor 1997-ben Záborszky Kálmán felkért a Pastorale-sorozat vezetésére, főként azért mondtam igent, mert nemcsak a műsorvezetést bízta rám, hanem a koncertek szerkesztésében is főszerepet kaptam. A több mint száz koncert előkészítése és megvalósítása során ideális

módon tudtunk együtt dolgozni. Mindennek eredményeképp a közönség korszerű, komplex előadásokat láthat-hallhat. A programban helyet kapnak zenés színházi produkciók, filmvetítések, és nagyon büszke vagyok arra, hogy sajátmagam is rendeztem már számos kisfilmet a sorozat számára. Pódiumra lépnek nálunk a társművészetek képviselői: táncosok, színészek, bábművészek, rendszeresen bemutatjuk a hangszerkészítők tevékenységét, sőt még az operarendezés műhelytitkaiba is bepillantást engedünk.

– Van olyan gyerekkoncert-vezető, aki úgy vélekedik, hogy minden vizuális elemet ki kell szűrni, hogy a kicsik csak a zenére figyeljenek...

– A társművészetek bevonása szerintem inkább erősíti a muzsika hatását. A tánc, a film, a színészi produkció segít megragadni a zene lényegét. Zenetörténetként azt gondolom, vissza kellene állítani a művészetek egységét, komplexitását, hiszen együtt sokkal nagyobb élményt tudnak nyújtani. Persze, az is járható út, ha „csak” a zenével foglalkozunk. Néhány éve gyakran veszek részt különböző nemzetközi konferenciákon, és igyekszem hasznosítani a világban megismert izgalmas módszereket, ha véletlenül találkozom ilyenekkel. Nemrég egy lenyűgözően tehetséges angol animátornőnél láttam, hogy a bemutatandó műből először kiemel néhány jellegzetes ritmust, dallamot, s ezekből az elemekből a közönség improvizál az animátor irányításával. Így

mikor a publikum meghallgatja a teljes kompozíciót, már ismeri, és sajátjának érzi a zenét. Kár, hogy itthon minden műsorvezető a saját elképzeléseire, az egyéni tehetségére van utalva, pedig számos technikát meg lehetne tanulni. Nagy szükség lenne a hazai moderátor-képzés elindítására!

– Önnek sokat segít munkájában sokirányú képzettsége, s hihetetlen energikussága, temperamentuma is...

– Valóban nagy hasznát látom a tanári gyakorlatomnak, s annak, hogy zongoristaként sok négykezes koncertet adtam (így át tudom érezni a fellépő művészek helyzetét), de ugyanennyire fontosnak tartom a zenetudományi végzettségemet, vagy azt, hogy kulturális menedzseri diplomát szereztem, s újságíróként is dolgozom. Mindez nemcsak a sorozatok, az egyes előadások összeállításában, hanem a PR-munkában is segít. Az is nagy szerencse, hogy jól érzem magam a színpadon, s élvezem a kapcsolatteremtést a közönséggel. A sorozat összeállítása, a koncertekre való felkészülés időigényes feladat. Egy-egy hétvégén, a három koncert alatt összesen 6-7 órát vagyok a színpadon, amihez komoly állóképességre van szükség. Mindez annak ellenére van így, hogy már egy évtizednyi tapasztalattal rendelkezem. Szerepeltem műsorvezetőként többek között a Vigadóban, a Zeneakadémia kis- és nagytermében, a Művészetek Palotájában, az Óbudai Társaskörben, a Bartók-házban.

– Mindez tükröződik a *Pastorale-sorozaton*, amely valóban sok-sok izgalmas, érdekes ötletet vonultat fel. A rendhagyó előadások színrevitelében pedig biztosan nagy segítséget jelent, hogy a zuglói Zeneházban igazán kiváló technikai feltételek állnak rendelkezésre, ráadásul a Szent István Király Zeneművészeti Szakközépiskola növendékei is lelkesen vesznek részt a munkában.

– Ezek a produkciók valódi csapatmunka eredményei, s ezért minden résztvevőnek hálás vagyok. Nemcsak a muzsikusi fiatalok jönnek szívesen, hanem azok is, akik hangkultúra szakon tanulnak a szakközépiskolában, és hangtechnikusként, világosítóként végeznek fontos feladatot. Lehetőség van arra is, hogy a színpadon

operatőr dolgozzon, és a képet szimultán kivetítsük. Néha az előcsarnokot olyan módon díszítjük fel, hogy az bevezesse a közönséget a koncert hangulatába. Amikor például a műsor a vízhez (patakhoz, szökőkúthoz stb.) kapcsolódott, az előcsarnokban vízi madarak, nádas, hullámokat idéző dekorációk fogadták a pub-

likumot. Ebben a szintén zuglói Munkácsy Mihály Általános Iskola diákjai vannak segítségünkre. Egyébként az utóbbi években az ő rajzaikat használjuk fel a szórólapjainkhoz, plakátjainkhoz is. Amikor a gamelán zenének szenteltünk egy koncertet, Indonéziában készült fotókból rendeztünk kiállítást, emellett az Indonéz Nagykövetség számos eredeti bábót, napernyőt küldött, amelyek mind-mind segítettek a megfelelő miliő megteremtésben. Kodállyal vallom én is, hogy a gyerek számára csak a legjobb elég jó. Ezért arra törekszem, hogy a legapróbb részletekig mindent kidolgozzunk. A saját szövegem megírásán kívül általában technikai forgatókönyvet is készítünk, amelyben benne van, hogy hogyan kell világítani, mikor kell leengedni a vetítőtáskát, melyik szereplő honnan érkezik és így tovább. Természetesen a spontánnak tűnő beszélgetéseket is előre megtervezem a művészekkel. A forgatókönyv azért is fontos, mert háziasszony-

ként végig a színpadon vagyok, így az ügyelőnek mindent pontosan tudnia kell.

– A közönség hogyan fogadja mindezt, milyen visszajelzéseket kapnak?

– Már többször kérték tőlünk, hogy ne csak vasárnap legyen két koncert, hanem szombaton is, tehát összesen négy előadást tartunk egy hétvégén. Tény, hogy egy-egy programmal négyyszer is meg tudnánk tölteni a nagytermet, ez azonban fizikailag túlságosan megterhelő volna. Rengeteg elismerést kapunk szóban és írásban, és vannak, akik a legelső évtől eljönnek minden programra. Jelentős törzsközönséget sikerült kialakítanunk, akiknek az utóbbi években már levélben vagy e-mailben küldjük el a szórólapot. Idén például, alighogy a program kijött a nyomdából, az egyik délutánra szóló bérletünk néhány nap alatt teljesen elkelt. Annak is örülök, hogy bár 7-től 14-éves korig ajánljuk az előadásokat, a kisebbek is példás fegyvellemmel, nagy érdeklődéssel vesznek részt rajtuk. A felsőtagozatosok sem maradnak el, és a felnőttek is lelkesek. Ez év februárjában, amikor az OperaStúdió ragyogó fiatal énekeseivel egy rendhagyó *Figaro lakodalma*-produkciót mutattunk be *Ionel Pantea* rendezésében, szombatról vasárnapra valószínűleg elterjedt az előadás híre, mivel a 330 férőhelyes teremben egy tüt sem lehetett leejteni. Híres művészek is kíváncsiak voltak a produkcióra.

– Talán ez is tükrözi, hogy a *Pastorale-sorozat* nemcsak a gyerekek számára érdekes...

– Nekünk a családi koncepció nagyon fontos. Záborszky Kálmán tudatosan tartja alacsonyan a bérletárakat, éppen azért, hogy az ár ne okozzon gondot a többgyermekes családoknak sem. Kevés az olyan program, ahová a családok együtt mehetnek el, amit közösen élhetnek meg, és amiről lehet aztán beszélgetni. Ezért is tartjuk a *Pastorale*-koncerteket a hétvégén. Szeretnénk, hogy a nagyszülők, apukák, anyukák együtt jöjjenek el a gyerekekkel. Volt olyan programunk, amelyre több évvel később is szívesen emlékeztek vissza a felnőttek is. Bízom abban, hogy sok ilyen előadásunk lesz még. Ötletekben, hála istennek, változatlanul bővelkedünk.

R. Zs.